
Masclistes de tots els segles

Autor:

Data de publicació: 19-03-2021

De masclistes n'hi ha hagut sempre, encara que als de la meva generació se'ls pugui considerar més masclistes, crec que podem distingir els masclistes de segle XX dels que no ho eren, al menys aleshores.

Heus aquí, una anècdota que em va passar amb un tal Santines (d.e.p.) que era el patró del iot d'un bon amic, en Joan, de fet el iot era de la seva dona, hereva d'una gran fortuna, acumulada pel sogre del meu amic fabricant els cables d'estàrter i altres accessoris, del 99% dels cotxes fabricats a Espanya.

De masclistes n'hi ha hagut sempre, encara que als de la meva generació se'ls pugui considerar més masclistes, crec que podem distingir els masclistes de segle XX dels que no ho eren, al menys aleshores.

Antecedents

Heus aquí, una anècdota que em va passar amb un tal Pardines (d.e.p.) que era el patró del iot d'un bon amic, en Jonatan, de fet el iot era de la seva dona, hereva d'una gran fortuna, acumulada pel sogre del meu amic fabricant els cables d'estàrter i altres accessoris, del 99% dels cotxes fabricats a Espanya.

Quan vaig conèixer al Jonatan, va arribar en un Ferrari i es va asseure al Capote a la taula del meu costat a prendre cafè. Tot i que no el coneixia de res, vaig dir-li.. carai, quin cotxe! En aquella època (1974) valia uns 50 milions de pessetes (300.000 €). Què .. t'agrada? Mira quan acabem de prendre el cafè, te'l deixo portar fins a Arenys de Munt. Dit i fet, em va deixar les claus, es va asseure al seient del copilot i vaig poder conduir aquella meravella de cotxe fins Arenys de Munt i tornar. En Jonatan era una persona fabulosa vaig tenir contacte amb ell al llarg dels anys fins que es va divorciar, va entrar en desgràcia, i va morir. És una història molt llarga, però no ve per ell el tema del masclisme, sinó pel patró del iot de la seva dona, el tal Pardines.

La comuna hippie, el viatge a Andorra i el Pardines

De fet al Pardines el vaig conèixer a través d'una comuna de hippies que s'havia instal·lat a Arenys al costat del Capote en un local del meu amic Ventura Pons on van muntar un botiga en la que venien artesanía de cuir repujat, principalment bosses. Una nit al Johnny 's, em va treure a ballar una noia guapíssima una mica hippie, l'anomenaven "Carmiña la de Salamanca". Jo no he estat mai tant encisador com perquè una noia de bandera em tregui a ballar, però em vaig dir, li hauré caigut en gràcia i més val caure en gràcia que caure d'un cinquè pis. Bé, al cap d'un parell de balls em va dir, què .. anem a la platja ?. I veient que se'm volia lligar, sense pensar-m'ho dues vegades, cap a la platja..., però a la primera de canvi va i em deixa anar: Mira, jo pertanyo a una comuna que fabriquem bosses de cuir i en tres mesos des que vam arribar aquí, hem fabricat cent bosses, les tenim venudes a Andorra però no tenim cotxe per a transportar-les i l'amo de la discoteca m'ha dit que tu tenies cotxe i per això t'he tret a ballar per veure si ens pots fer de xofer, fins a Andorra.

Em va portar a un pis proper i em va presentar al pater-famílies de la comuna, en Carlos, feia por, amb unes barbes i uns pèls llargs que semblava en Charles Manson l'assassí de la dona de Polanski, però després un cop conegut era una bellíssima persona .. el germà del Pardines era amb ell en la comuna, el noi més guapo d'Arenys: "com un Sant Joan." El meu gos es deia Talky en honor al seu en Walky, mort per la policia de Calella utilitzat per fer pràctiques de tir amb un "blanco" viu.

Així va començar el meu viatge a Andorra amb les 100 bosses de cuir i el Charles Manson d'Arenys, La resta d'història, vaig haver de fer tota la paperassa a la duana perquè l'altre no en tenia ni idea, és a dir signant la llicència

com a exportador, etc .. però vam arribar a Les Escaldes ja s'havia s'havia passat el termini de lliurament de la comanda, sense els diners per pagar-me la benzina, em vaig haver de passar una setmana amb el Carlos, venent bosses per Andorra. Quan vam tornar a Arenys em va presentar al famós Pardines, que va ser pseudo-amic meu fins que va morir. Dic pseudo per una cosa que va fer que no em va agradar gens.

Cursos d'estiu de la Universitat de Lund

Durant uns 15 anys vam tenir expedicions de noies sueques que venien a aprendre el castellà. Tenien dos professors de la universitat de Lund, un era en Dámaso Yagüe l'altre en Per Gunnar Rosenhed, amb els que vaig establir una gran amistat, potser interessada, però bé, ells també em van utilitzar una mica perquè, portava les noies a passejar en els barcos (del meu soci) que tenia al meu càrrec i també necessitaven veus diferents per gravar els capítols d'uns llibres de lectura obligada, amb la família Fernández com a protagonista, jo feia de lector perquè amb les seves dues veus tenien poca varietat de timbres.

Els feien un curs intensiu d'un mes, i els donaven un diploma necessari per poder estudiar castellà a la Universitat. Un cop em vaig posar a parlar a la platja amb una noia del grup que no em coneixia, se'm va quedar mirant i em va dir: ets la senyora Fernández de la lliçó d'ahir?.. i efectivament.. havia interpretat a la senyora Fernández llegint uns paràgrafs..

Noia sueca presentada al Pardines

Solia sortir amb alguna de les meves alumnes (normalment professores d'idiomes), però una de les que vaig sortir (1975) desgraciadament li vaig presentar al Pardines, una noia alta, rossa platí, guapíssima, professora de francès a la Universitat de Lund. Bé, sortint de la Discoteca la vaig acompanyar a l'hotel i a l'intentar fer-li un petó es va posar a plorar, amb una depre la pobra, perquè l'havia deixat el company feia una setmana, un drama.. em vaig passar dues hores consolant-la al cotxe davant de l'hotel, fins que es va calmar, li vaig eixugar les llàgrimes i la vaig acompanyar fins a la porta de la seva habitació.

Anècdota masclista

Bé, al cap de dos dies el Pardines em ve em diu: si no t'importa, i no surts amb aquella noia que em vas presentar, hi sortiré jo. Li vaig contestar: no hi surtis que et trobaràs amb el mateix que jo, que té un trauma sentimental i porta una depressió de cavall perquè l'ha deixat el company fa una setmana.

Al matí següent me'l trobo i

-Què tal Pardines com va anar la sortida? no es va posar a plorar dient que l'havia deixat el seu company?

-Sí, però li vaig fotre un parell d'hòsties i es va treure les calces.

Això és masclisme! .. no importa el segle

L'altre actuació, no ho era. Ni al segle XX ni al XXI